

efter er en dog ikke regelmæssig Nedgang indtraadt; for Pigernes Bedkommende er Nedgangen decideret. Betragter man Tabel D, der oplyser selve Kriminaliteten paa Grundlag af Tallene i Bilag C, viser Kriminaliteten sig for Pigernes Bedkommende mindre end i noget af de foregaaende Tidrum, medens den for Drengenes Bedkommende vel er ringere 1891—96 (179₀) end 1886—90 (197₀), men dog betydelig højere end i de tre tidligere Perioder. Den omtalte Standsning i Kriminalitetskilvæksten viser sig derhos ifølge Tabellen særlig tydelig, naar Kjøbenhavn betragtes for sig selv; men ligesom overhovedet Tabel C og D ikke ere i Stand til at give noget virkeligt paalideligt Billede af Børnenes Kriminalitet (jfr. herom straks neden for), saaledes er Misvisningen i saa Hensende i Virkeligheden større for Kjøbenhavns Bedkommende end i det øvrige Land. Det har derfor heller ikke meget at sige, naar en Sammenligning af øverste og nederste Kolonne i Tabel D for Kjøbenhavns Bedkommende viser en Nedgang med 20,5 pCt. for Drengene og endnu langt større for Piger. Selv de tilsvarende Tal for hele Landet (en Stigning med 27,3 pCt. for Drengene og en Nedgang med 21,1 pCt. for Pigerne) maa tages med al Varsomhed; de virkelige Forhold ville vise sig adskilligt mørkere. Da imidlertid i denne Aldersklasse Forbrydelserne for Pigernes Bedkommende overhovedet spiller saa ringe Rolle, kan man allerede paa Grundlag af det anførte fastslaa en betydelig Stigning i Børnenes samlede Kriminalitet, og det kan tilføjes, at allerede den første af de her medtagne Perioder frembød en meget stærk Stigning i Forhold til den foregaaende Periode (1866—70). Tillige fastslaaer Tabel D i hvert Fald den ejendommelige Overvægt for Kjøbenhavns Bedkommende i Børnekriminaliteten.

Selv affet fra den Misvisning, der følger af, at Statistiken omfatter Antallet af Domsfældelser, ikke af domfældte Individuer, give de i Tabel C og D opførte Tal imidlertid ikke Børneforbrydernes virkelige Antal. Naar Statistikens Tal overhovedet indstrænte sig til de Forbrydelser, der komme til Politiets Kundskab og gøres til Genstand for Forsøgning, gør allerede denne Faktor sig efter al Sandsynlighed stærkere gældende for Børnenes Bedkommende end ellers og tillige mere i de senere Aar end tidligere, hvor den Forsorgsvirksomhed, der fra forskellig Side udfoldes, var mindre omfattende end nu. Fremdeles vil en Række Forbrydelser undgaa Kriminalstatistikken af den Grund, at Børnene ikke kunne straffes for dem paa Grund af, at de Betingelser, der i saa Henseende nærmere angives i Straffelovens § 36, ikke ere fyldestgjorte, medens de dog i adskillige Tilfælde ville kunne karakterisere dem som egnede til den Forsorg, hvorom nærværende Lovforslag handler. Vigtigere end begge disse Hensyn er dog den paa et tredje Punkt fremtrædende Forstel. Medens der for samtlige øvrige Aldersklassers Bedkommende kun sjældent bliver Spørgsmaal om Fritagelse for Tiltale — hvad der, saakvemt ellers Betingelserne for Domsfældelse ere til Stede, for egentlige Forbrydelses Bedkommende kun kan opnaas ad Statsraadsforestillingens Vej, i alt Fald naar affes fra en for Kjøbenhavn ejendommelig Udvikling — er derimod Antallet af Domsfældelser for Børn til Stodighed langt lavere end Antallet af de Børn, der have været under Tiltale eller Forsøgning. I første Række beror dette paa den Myndighed, som Straffelovens § 36 tillægger Justitsministeriet til at frasalbe Paataalen, naar det er antageligt, at Børnet ved andre Foranstaltninger kan rettes og forbedres. Af denne Myndighed er der gjort en betydelig og gennem Aarene stedse mere vidtstrakt Anvendelse. For Kjøbenhavns Bedkommende har man benyttet — og det i endnu videre Omfang — en lettere Fremgangsmaade, idet Sagerne mod Børn mellem 10 og 15 Aar ifølge Lov af 11te Februar 1863 § 2, jfr. Lov af 24de Maj 1879 § 3, behandles som offentlige Politisager og kunne sluttes uden Dom saavel i Overensstemmelse med de almindelige Regler for saadanne som ogsaa mod Tilbefingen af en legemlig Revselse i Hjemmet, ligesom endelig ogsaa den for Kjøbenhavn udviklede Afgørelsesmaade at slutte Sagen „med Politidirektørens Samtykke“ kan finde Anvendelse her. Paa Grund af denne Forstel i Behandlingsmaaden i og uden for Kjøbenhavn have Tabellerne E—G og H—I maattet opstilles hver for sig og hver paa Grundlag af sit Materiale, der er forskelligt fra de i de foregaaende Tabeller efter Statistisk Tabelværk benyttede.

Tabel F oplyser den Anvendelse, der siden 1881 er gjort af Bemyndigelsen for Justitsministeriet til at fritage for Straf. I et for de enkelte Aar meget forskelligt, men i sin Helhed stærkt stigende Omfang ere forbryderiske Børn uden for Kjøbenhavn fritagne for Straf. Fra 1881—85 til 1895—98 er det aarlige Gennemsnitstal adskilligt mere end fordoblet, en Illustration til den Svingning bort fra Straffen som det normale for Børneforbrydelserne, hvortil navnlig den voksende Forsorg for de forspjante og forbryderiske Børn har ført. Tabel G indeholder en formentlig talende Sammenstilling af Tabel E og F, henholdsvis de domfældte og de for Straf fritagne Børn. Medens de „fritagne“ før 1890